

EESTI POLITSEILEHT

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 15 (381)

22. aprillil 1929 a.

IX. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.
Tellimise hind: aastas . . . . . Kr. 10.—
poolaastas . . . . . „ 5.—
veerandaastas . . . . . „ 2.50

Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:
aastas . . . . . Kr. 8.—
poolaastas . . . . . „ 4.—
veerandaastas . . . . . „ 2.—

Üksik number maksab 25 senti.

Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24
Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1

Kuulutuste hinnad:
1/1 lehek. . . . . Kr. 40.—   1/4 lehek. . . . . Kr. 10.—
1/2 „ . . . . . „ 20.—   1/8 „ . . . . . „ 5.—
1/3 „ . . . . . „ 13.50   1/16 „ . . . . . „ 2.50

Tunnistuste kaotuste kuulutused Kr. 1.—
Lehe eesküljel 75%, tekstis 100% kallim.

Aadressi muutmine 30 senti.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) M. Morrison, Andmeid Harku koloniis asuvate sundkasvandikkude üle. 2) Joh. Liivak, Soovitavaid muudatusi elanikkude registreerimise süsteemis. 3) Huvitav juhtum isikute kindlakstegemise alal. 4) Naistega kauplemisest. 5) A. Brenner, Miks sport ei leia politseis küllaldast poolehoidu? 6) Ametlik osa. 7) Küsimusi ja kostmisi. 8) Kuulutusi.

Andmeid Harku koloniis asuvate sundkasvandikkude üle.

M. Morrison.

Dr. Madissoni uurimiste järgi oli 1923. a. koloniis eestlasi 82,7%, kuna eestlaste arv tol ajal oli 87,7% (1922. a. rahvalugemise järgi), venelaste arv oli 12,0% (8,2% riigis), segarahvusi ülejäänud osa. 1928. a. 1. septembril minu poolt toimetatud ankeedi järgi oli seal eestlasi 85,25%, venelasi 13,1%. Kui oletada, et rahvuste arv 1923. a. võrreldes on samaseks jäänud, on näha eestlaste ja venelaste arvu tõusu. See on sündinud muude rahvuste arvel, sest 1928. aastal ei olnud koloniis peale eestlaste ja venelaste muid rahvusi peaaegu olemaski (üks mustlane ja 1 lätlane). Venelaste % on siiski 1923. a. veelgi tõusnud, mida seletada võiks venelaste kultuurist ja progresseerivast mõtteviisist mahajäämisega. Võib oletada, et ajamuutused on toonud sellele rahvusele

kultuurilise seisaku, majandusliku kitsikuse ja seega ka eluvõitluse nõrkuste paljastuse. Nähtus on sümptoomiline see-poollest, et kuritegevus ei avaldu üksi majandusliku saamatuse tagajärjel, vaid tihti ka sisemiste jõudude puudusel kuritegevusele vastuseismisel.

Dr. Madissoni uurimiste järgi oli 1923. a. kolonii sundkasvandikkude hulgas luteriusulisi 70,7% (76,6% Eestis), kreeka-katoliku — 29,3% (19%). Minu 1928. a. 1. sept. andmetel oli seal luteriusulisi 63,7%, ap.-õigeusulisi 34,4%, muuusulisi kõigest 2 (1 vanausuline, 1 katoliiklane). On põhjust arvata, et möödunud viie aasta jooksul usuliste % palju ei ole kõikunud, võib isegi arvata, et ap.-õigeusuliste arv selle aja jooksul enam kahanenud kui kasvanud on. Kui 1923. a. ap.-õigeusuliste arv luterlastega

võrreldes nii kui nii üleloomulikult kõrge oli, siis on ta viimase viie aasta jooksul veelgi kasvanud. Meie rahva luterlaste ja ap.-õigeusuliste peaaegu ühesugustes tingimustes elamine kergitab esile küsimuse usulise kasvatuse kui iseseisva kasvatusvahendi sisemisest jõust.

1. sept. 1928. a. ankeedi järgi oli 122 koloonii sundkasvandikust 76, kelle kohta oli kolooniis olemas ühekordne kohtuotsus, 18 poisi kohta oli see kahekordne, 12 poisi kohta kolmekordne, 7 poisi kohta neljakordne, 5 poisi kohta viiekordne, 1 poisi kohta kuuekordne, 1 poisi kohta seitsmekordne, 1 poisi kohta kümnekordne, 1 poisi kohta kaheteistkümnekordne.

Kas ja kuidas mõjub noorte kuritegevusse sattumisel selle ärahoidmiseks sunduslik algharidus, selle kohta on olemas üksi 1928. a. ankeet. Selle järele ei olnud kolooniis 122 sundkasvandikust päevagi koolis käinud 4, ühe talve — 10, ühe aasta — 10, kaks aastat — 27, kolm aastat — 32, neli aastat — 32, viis aastat — 6 ja kuus aastat — 1. Nii on sundusliku alghariduse saanud ainult 27,6%, kolmeaastase niisama 27,6%, ligi pooled on kahe- ja vähem-aastaselt kooliskäimisel õppinud vaevalt lugema ja kirjutama, kuna efule tarvilikkude teadmiste omamisest seal vaevalt juttu võis olla. Huvitav on siin asjaolu, et ap.-õigeusuliste arv hariduse saamisel luterlastest on suurem, iseäranis veel 5. ja 6. õppeaasta keskel. Pikema-ajalise kooliskäimise tagajärgi pole märgata.

Tallinna psühhiaater, kadunud Dr. Luiga, püüdis omal ajal leida otsekohest alkoholi kuritegevusele tõukamise sidet. Selle küsimuse tagajärgedega käsitlemine nõuab suurt eeltööd ja pikaajalist andmete kogumist. 1926. a. kuulutas samasisulise teemi välja võistlustöödeks Tartu ülikooli õigusteaduskond; premeeritud tööd on avaldamata ja kas see kunagi peaks sündima, ei ole teada. 1923. a. Harku kolooniis ettevõetud uurimiste tagajärjel olid sundkasvandikkude isad alkoholikud 40,7%, 1928. a. ankeedi järgi olid isad alkoholi tarvitajad 25%, neist emad 4 juhul. 6 poissi olid varem alkoholi tarvitanud. Umbes pooled poistest polnud alkoholi tarvitanud, polnud seda ka nende vanemad. Üks poiss oli liikva uimastusel aidanud kaasa rüüstamisel.

Varguste toimepanekute motiive on

raske kindlaks teha ankeediga, sest nad on kas ununenud või ei räägita neist meeleldi. Parem oleks neid saada istungitel. Seda võiks kõige paremini teha iseärased alaealiste kohtunikud, kuid nagu teada, puuduvad meil seesugused. Kuid ligikaudse pildi neist andis 1928. a. ankeet ometi. 98 poisist olid raha varastanud 52, kirikuvargusi pannud toime — 1, tina varastanud — 1, kirjutusmaterjali — 3, piiritust ja viina — 2, õunu ja juurevilja — 6, söögikraami — 7, jalgrattaid ja iluasju — 9, maiustusi — 2, tarbeasju ja kehakatteid — 13. Kui oletada otsekohesteks varguste toimepanemiste põhjusteks olusid, siis peaks sellelaadiliste kuritegude toimepanemise kõige otsekohesemaks põhjuseks olema nälga ja muud ainelised kitsikused. Kuid vargusi, kus sellega arvestada võiks, on ainult 15% ja sealgi ei näi olevat häda nii sunniiseloosuga, sest nälja kustutuseks on palju muid võimalusi. Kaugelt suurem osa toimepandud vargusi juhib sinna poole, kus tõukajateks on olnud laialised eluviisid, sest nii raha kui ka muid varastatud asju on noored realiseerinud mitte nälja kustutuseks, küll aga igasuguste lõbude rahuldamiseks.

Kuna kaebusi kuulub selle üle, et noored liig vara tööle sunnitudena peavad oma noort jõudu kurnama ja nõrgalt ellu astuma, näeme Harku kolooniis noorte minevikku enne kolooniisse tulekut uurides vastupidist pilti. Seal varguse olusid vaadeldes näeme, et vargile on sattunud väga paljud tegevusetaks oleku tõttu. Harilikult on vanemad, tööle minnes, noori koju jätnud, kus neil igasugune tegevus puudunud ja kus nad siis ajakülluse tõttu ise endale seda otsima hakanud, sellega ka vargile sattunud. Nii võiks üheks suureks vargustele sattumise põhjuseks nimetada noorte järelevalve, igasuguse sundimise puudust. Enne Harku kolooniisse sattumist on olnud ilma igasuguse ametita 98 poisist, kellele kohta läks korda järelepärimist toimetada, — 27, neist karjas käinud — 26, sulaseks olnud — 20, käsitööliseks — 10, korstnapühkijaks ja kelneriks — 6, merimeheks ja kalameheks — 6, õpilasteks mitmesugustel ametitel — 4, turukaupmeheks — 1. Noorte viibimine kolooniis on siiski niivõrd mõjunud, et noortel töö ja tegevuse isu näib tõusvat ja arusaamine näib maad võtvat, et korralikul

inimesel mingisugune tegevus peab olema. Nii soovivad hakata pärast koloniist lahkumist karjaseks — 6, põllutööliseks — 12, merimeheks ja kalameheks — 5, kingsepaks — 17, tiseriks — 12, rätsepaks — 15, sepaks — 16, põtisepaks — 2, raamatuköitjaks — 4, ilma igasuguste plaanideta tuleviku peale on — 11. Kaunis suur kalduvus käsitööliseks saada tuleb sellest, et koloniis on käsitöö õppeainena.

Ühes ülalnimetatud andmete hankimisega sai Harku koloniis noorte juures katse võetud ette, mille järgi pidi selguma noorte sundkasvandikkude õige ja võltsimatu moraalsuse tasapind. Selleks võeti katse ette eraisikuna. Katsepäevaks oli valitud laupäev. Katse ise oli võimaldatud endise kohtuministri abi hr. Mahoni loaga. Katse eesmärgiks oli selgusele jõuda, kui selget vahet sundkasvandikud oskavad teha oma ja võõra varanduse vahel sarnastel silmapilkudel, kus varanduse omanik teadmata. Selleks küsiti igalt ühelt, mida nad peale hakkaks leitud asjadega. Maanteelt raha leidmise korral vastasid: viiks selle koju ehk tarvitaks otsekohe ära — 9, annaks politseile või kolonii direktorile — 25, annaks politseile — 52. Seega peaks leitud raha endale — 9 ja püüaks omanikku leida — 77. Leitud hinnaliste asjade, nagu portsigar, kuldsõrmus j. t., kohta vastasid, et neid peaks endale või tarvitaks ise — 9, annaks edasi kolonii direktorile — 27 ja annaks politseile — 50. Söögiainete, marjade, saiade, kompekkide j. t. maiustuste leidmise korral

vastasid kasvandikkudest, et neid ise tarvitaks — 17, jätaks sinnasamasse maha — 3, annaks edasi ja peajasjalikult kolonii direktorile — 15, otsekohe oleks aga politseile edasiandjaid — 51. Sarnaste vastuste saamine ei üllatanud mitte vähe. Kõik ülekuulatud poisid on sattunud otse varguse tõttu koloniisse, kuid oma ja võõra varanduse vahet oskavad kõik väga hästi teha. Ka seletasid pärast seda ankeeti kõik needsamad, et nad teadvat väga hästi, et vargused on keelatud ja et sellest nii kodus, koolis kui ka koloniis on räägitud.

Ei ole põhjust kahelda, et poiste vastused poleks antud otsekohealt, sest vastuste saamiseks oli ülekuulajate poolt õiglaste vastuste saamiseks eeltingimusi peetud silmas. Kuid ankeedi saavutustest võib teha ainult ühesuguse järelduse: noorte vaimuilm on liig kõikuv, liig püsivuseta, sisuta ja sihita. Paremud püüded pole kasvanud aastatega, seda mööda, kuidas kasvavad nende füüsilised võimed ja nendega seotud igasugused tungid. Selle püsivuse saavutamiseks ei ole mõjuvad mitte üks, küll aga palju põhjusi. Kuid kõik need võiks kõne alla tulla ükski enne koloniisse sattumist, sest paljude ühesuguse minevikuga ja saatusega noorte koosviibimine ühes asutuses peab tahtmata neile looma ühise mõtteviisi, mis hästi ei soodusta kõigi heade püüete peale vaatamata tervete ja jaatavate eluvaadete makspanemist.

Soovitavaid muudatusi elanikkude registreerimise süsteemis.

Joh. Liivak.

Siseministri määruse § 2. majaraamatute kohta (R. T. nr. 5. — 1921) on sõna-sõnalt öeldud: „Majaraamatuse tuleb iga isiku kohta järgmised teated kanda: 1) ees- ja perekonnanimi, 2) sündimise aeg, 3) kodakondsus, 4) perekonnanais, 5) amet, 6) dokumendi nr., väljandmise aeg ja koht, mille järele isik elab, 7) millal ja kust tulnud ja 8) millal ja kuhu läinud.“ Just punkt 8. on meile, politseiametnikele, eriti tähtis endisest elukohast lahkunud isikute otsimisel. Tähendatud punkt aga ei täida praeguse

elanikkude registreerimise korra juures kaugeltki seda ülesannet, milliseks tema kahtlemata mõeldud oli, sest praeguse korra juures, kui isik lahkub oma elukohast, teatab ta suusõnaliselt majaperemehele (või isikule, kelle käes majaraamatu pidamine), kuhu tema kavatseb asuda. Selle kontrollimata ja tihtigi valeks osutuva teadaande põhjal kirjutab majaraamatu pidaja elaniku raamatust välja. Sama ebakindla teadaande põhjal märgitakse hiljem isik ka aadresslauas peetaval lehel välja. Tihti tuleb aga ette,

et isik ei tea kindlasti, kuhu ta elama asub (nagu töödotsivad päevatöölised), või ei teata majaraamatu pidajale oma eesmärgist. Säärasel korral märgitakse isik nii majaraamatus kui ka aadresslauas peetaval lehel välja „teadmata kuhu“. Kui aga hiljem saabuvad isiku endisse elukohta tema nimele mingisugused nõudmised või muud kirjavahetused, siis ei saa politsei neid kunagi adresseerida „teadmata kuhu“, vaid peab kuidagi uurima välja lahkunud isiku tõelise elukoha. Sarnastel puhkudel algab siis harilikult aegaviitav ja kulukas teadete kogumine ja kirjavahetus asutuste vahel, mille lõppresultaadiks on tihti otsitava isiku üleriiklikult otsitavate nimekirja sattumine. Kuid ka sel puhul, kui isik on kirjutatud aadresslaua lehel tema oma ütelse järgi teatud kindlasse kohta, tuleb sageli samasugune jaht võtta ette, kuna aadresslaua märkmete põhjal adresseeritud kirjavahetused sageli tulevad tagasi lakoonilise teatisega „isiku mitteleidmisel“. Tähendab, otsitav ei asunud sinna, kuhu ta lubas asuda.

Kui palju asjata vaeva, paberi- ja postikulu tekib mõnikord ühe isiku otsimisel, kes uue elukoha kohta õigeid teateid pole jätnud maha, sellest räägivad väga selget keelt jaoskondadest läbikäivad kirjavahetused. Ja selle jahi eesmärgiks on vahest ainult mõnekroonilise võla sissenõudmine või isiku tunnistajana ülekuulamine mingisuguses asjas jne.

On ju üldiselt palju tegureid, mis takistavad vahest isikute leidmist ja poliitsei kiiret ning korrapäraselt tegutsemist, kuid suurimaks paheks tuleb kahtlemata pidada meie praegust elanikkude registreerimise süsteemi. Isikut, kes oma elukohast lahkub, ei saa meie kunagi sundida majaraamatu pidajale elukoha muutmise kohta õigeid teateid andma. Seepärast peame leidma niisugused abinõud, mis võimaldaksid meile hoolimata isikute vaikimisest või valeteadetest alati täpset informatsiooni saada elukohtadest. Abinõusid selleks oleks ehk mitmesuguseid, kuid otstarbekohasem neist oleks minu arvamise järgi järgmine, s. o. süsteem, mis oleks analoogiline reservväelaste arvestamise süsteemile.

Kui isik asub uude elukohta, täidetakse seal registreerimisel harilikult aadres-

laua leht (või kantakse isik üldisse elanikkude nimekirja, nagu seda vallavalitustes tehakse). Samas peaksid aga olema ka sellekohased teatamise blanketid (nagu reservväelaste arvestamisel), milised ühes isiku registreerimisega täidetakse, märkides sellele isiku täielise perekonna-, ees- ja isanime, sündimise aasta ja ka päritolu. Sarnane blankett saadetakse siis täidetuna kohe isiku endisse elukohta, isikutunnistusel leiduva eelmise registreerimise märkuse kohaselt, teatega, kuhu isik elama on asunud. Asutus (ehk aadresslaud), kes sarnase teatise saab, märgib siis saadud blanketilt aadresslaua lehele vastava isiku uue ning õige elukoha (vallavalitsused teevad elanikkude nimekirjas tähendatud märkme vastava nime järele märkuste lahtrisse). Kui viimasest elukohast veel sellekohast teatist ei ole tulnud, siis võiks enne kirjavahetust isiku viimases teadaolevas elukohas seista, kuni saabub teatis otsitava uuest elukohast, kui saata kirjavahetusi kulukaile rännakuile. Sel viisil jääksid ära aegaraiskavad teadete kogumised, asjatud kirjavahetused isikute otsimisel ja kirjavahetusega seotud postikulud, mis sugugi ei ole väikesed. Pealegi võimaldaks sarnane süsteem palju kiiremat tegutsemist ametkondades.

Õeldakse, et eriblankettide trükkimine, nende täitmine ja saatmine samuti aja raiskamise ja kuludega on seotud. See on tõsi, kuid teisest küljest jääb sarnase süsteemi arvel jälle suur hulk asjata tööd ja kulu ära, mis pealegi kahtlemata on suuremad, kui läheks riigil maksuma ametkondade vastastikune informeerimine juuretulnud isikute kohta tähendatud viisil. Et kulud liig suureks ei tõuseks, siis võiks meessoost juuretulnud isikute elukohtade teatamine ühendada reservväelaste arvestamisega, kus praegugi nii-kui-nii sünnib vastastikune teatamine informatsiooni mõttes asutuste vahel.

Võib olla, et on ülaltoodud kalkulasioonid puudulikud ja ebaotstarbekohased, kuna need on tekkinud subjektiivsete arusaamiste ja kaasametnikkudega vestlemise tagajärjel. Seepärast oleks eriti soovitatav, et kaasametnikud võtaksid tõsisemalt kaalumisele tähendatud küsimuse ja avaldaksid sel teemil mõtteid „E. Politseilehes“.

Huvitav juhtum isikute kindlakstegemise alal.

Hr. A. L. sulest ilmus „E. Politseilehe“ nr. 4/5. artikkel pealkirja all „Huvitav isiku kindlakstegemise juhtumus“, mis tõesti ülihuvitav ja näitab isegi tundmatuse ni moonutatud laiba kindlakstegemise võimalust. Kuid kui suure hoolega tuleb toimida sarnastel „rekognostseerimistel“ ja kuivõrd kergelt võib seejuures eksida isegi elavate isikute kindlakstegemisel, näitab huvitav lugu, mille toob dr. A. Hellwig oma huvitavas raamatus „Psychologie und Vernehmungstechnik bei Tatbestandsermittelungen“ (Berlin 1927).

Umbes 40 aastat tagasi Baieris tapeti röövimise eesmärgil pagarimeister B. ja tema tütar. Kahtlus langes pagarisellele, kes tapmise päevast saadik ka jäljetult kadus. Mõni päev hiljem Bremenis oli enesele enesetappe eesmärgiga kolm kuuli rindu lasknud keegi noormees, kes ennast nimetas K.-ks. Üks kuul võeti välja; kuna mees paistis kahtlane olevat, pildistati ta; vaevalt terveks saades kadus noormees. Pärastpoole tehti kindlaks, et enesetapja K. ja pagarisell W. on üks ja sama isik. Järgmisel aastal nähti W.-d Baieris valenime all ümber hulkumas.

Möödus kaheksa aastat ning 1900. a. lõpul võeti kinni keegi, kes ennast nimetas Szegtiks, kuid kelle kohta tekkisid kahtlused, et selle nime all peitub W. Szegt ise keeldus enese kohta lähemate andmete andmisest, kuigi eitas, et ta W. on. 27 tunnistaja hulgast, kellele Szegti ette näidati, tundsid temas W. ära kateooriliselt 17 ning 8 leidsid olevat „suure sarnaduse“. W.-i vanemad ütlesid ära tunnistuse andmisest, olles silm-silma vastu pandud Szegtiga, W.-i vend ütles, et identsus „on võimalik“, tema poolvend seletas, et „sarnadus olevat suur“. Kuus isikut tundsid Szegti enam-vähem kindlalt ära Bremeni enesetapja K. Kõik tunnistajad näitasid Szegti iseäraldustele. Teiste tundemärkide seas oli põletishaava arm, mis leidis Szegti paremal küünarnukil; kolm tunnistajat kinnitasid sarnast armu W.-l näinud olevat. Juukse-õikaja, kelle juures W. vähe aega enne mõrtsukatööd käis, seletas, et W.-l olid juuste all pealuul rida pikergusi kriimustuse arme; kui Szegtil juuksed maha lõigati, leiti tema juures sarnaseid arme.

Päevapiltnik seletas, et K-l olnud põidla ja nimetissõrme vahel väike arm, mida tol ajal tehtud pildil veel näha oli; sama arm leiti Szegtil. Bremenis K.-d ravinud arst leidis Szegtil kaks kuulihaava armu, mis olid samadel kohtadel, nagu K.-lgi; kolmanda haava kohal naha peal oli mingisugune valge plekk, mis asjatundjate arvamisel võis olla tekkinud kuulihaava tagajärjel. Röntgeni kiirtega läbivaatamisel Szegti kehas leiti üks revolverikuul, mille kohta kahtlusealune seletas, et olevat saanud selle kakeiusel Bernis; kakelusest tema võimudele ei olevat teatanud ning arsti poole ei olevat pöördunud. Valge pleki kohta seletas Szegt, et kord olevat põlev sigar unes temale rindu kukkunud; kolmanda kuuli olemasolu kohta tema ei teadvat midagi. Arstid arvasid, et puuduv kuul võis kas läbivaatamisel üles leidmata jääda ehk kuidagi viisi kehast eraldunud olla. Mainitud päevapiltnik arvas W-i retusheerimata pildil ära tundvat ühe väikese sünnimärgi pahemast silmast veidi kõrgemal; Szegtil leiti samasugune märk. Samuti Szegt tunnistas, et umbes 1892. a. olevat ta Baieris olnud, muu seas ka Wertach'is (s. o. seal, kus üks tunnistaja samal ajal W-d oli näinud).

Tapikorras teise linna saatmisel Szegt seletas valvurile, et ega ta ikka ei hukata, sest olnud tol ajal vaevalt 20-aastane; valvuri küsimusele, kas ta siis tõesti W. or, vastas ta väga ärritatult „ja“. Samal saatmisel katsus ta ennast rongi alla heita. Ühelgi politseiametnikul ega kohtunikul poleks hetkekski kahtlust olnud sarnastel andmetel, et Szegt on tõepoolest mõrtsukatöös kahtlustatav W.

Asja arutamisel aga kaebeluse kaitsja tõi ette ümberlükkamatuid andmeid, et Szegti õige nimi on Anton K., ja et tema mõrtsukatöö ajal viibinud Viinis; ta oli päritud väga auväärsest perekonnast; kuna ta aga Austrias rida vargusi toime oli pannud, võttis ta endale vale nime ja perekonna au päästmiseks ei tahtnud mingil tingimusel oma õiget nime avaldada. 1902. aastal mõisteti ta vannutatud meeste kohtu poolt õigeks.

Kuigi elu on ses juhtumis luuletanud

otse uskumatu loo, siiski näitab see lugu, et sarnased juhtumid on võimalikud ja et isikute kindlakstegemisel tuleb toimi-

da kõige suurema ettevaatusega ja hoollega ja kõige väiksema kahtlusega kontrollida.

K. N.

Naistega kauplemisest.

(Lõpp.)

On vana tõde, et karistused — olgu nad nii karmid kui tahtes — mõjuvad elukutselistele kurjategijatele ainult selles mõttes, et nad teevad neid ettevaatlikumateks: tulla välja vanglast kindla tahtmisega tulevikus töötada senisest osavamalt ja ettevaatlikumalt. Seda näeme ka Hahneni juures. Juba kolm kuud pärast vabanemist vangimajast hakkas H. uuesti tegutsema: otsima naisterahvaid, kes oleksid nõus sõitma Buenos-Airesisse. Et aga hoiduda uuesti sisse kukkumast, otsustas H. ise otsekoheselt mitte tegutseda, vaid asju ajada kolmandate isikute kaudu. Huvitav on, et H. abiliseks hakkas nüüd naisterahvas, keegi kontoriametnik Margarete Sp., kes senini oli elanud igapidi korralikku elu. H. õppis tundma noort, 24-aastast tütarlast Iserlohnist, kuhu tema läks pärast vabakssaamist oma seal elutseva venna juure, et viimasele abiks olla majaasjade korraldamisel. H. meeldis nähtavasti Sp.-le väga ja viimane hakkas temaga koos elama; veidi hiljem järgnesid ka kihlused. Võiks muidugi arvata, et endine vang salgas tütarlapse ees oma elulugu, kuid tegelikult ei olnud see nii. Psühholoogiliselt huvitav Hahnen astus jällegi sammu, mis paneb imestama ja mis näitab, et niisuguste inimeste hingeelü võib olla väga komplitseeritud ja mõnes osas isegi õige sümpaatlik. H. ei seletanud Sp.-le üksi, et tema on hiljuti alles vabanenud vanglast, vaid tahtis ka, et Sp. loeks kohtuotsuse, millega teda kinni mõisteti. Tütarlaps aga ei soovinud seda otsust lugeda, vaid seletas ainult, et see temale on ükskõik, kas H. on kinni istunud või mitte ja et see tema armastusele H. vastu põrmugi ei mõju. Kui H. lahkus Iserlohnist, et sõita Duisburgi linna oma vanemate juure, siis järgnes temale ka Sp., kes lahkus ühtlasi oma teenistuskohalt. Duisburgis tähendas H. Sp.-le, et tema viimasega esialgu ei saavat abielluda, sest selleks puuduvat tal raha, ühtlasi arvas tema aga, et esialgu võiksid nad nii-

samuti koos elada. Saksamaal olevat see aga seotud mitmesuguste raskustega, mis tõttu oleks kõige parem ära sõita ja asuda elama Buenos-Airesisse. Ameerikas tahtis H., nagu ta seletas Sp.-le, sisse seada maniküüräri ja niimoodi teenida raha. Niisuguse ettevõtte sisseseadmiseks oleks muidugi vaja olnud raha muretseda. H. seletas, et raha võiks teenida sel teel, et katsutakse leida tütarlapsi, kes on nõus sõitma Buenos-Airesisse, kus neid tuleb toimetada avalikkusesse majadesse. Tema kui meesterahvas ei saavat aga seda teha, kuna see võiks äratada soovimata tähelepanu, mis pärast oleks hea, kui Sp. katsuks leida tütarlapsi ja neid meelitada sõitmiseks Lõuna-Ameerikasse. Sp. oli nii armunud H.-sse, et tema kõik tegi, mis viimane soovis, et ainult alal hoida armastatud mehe armastust. Sp. tegi kõik tütarlaste leidmise ja meelitamise alal, mis H. käskis ja täitis täpselt tema korraldusi.

Sp. läks siis ühte vahetalituskontorisse, kust tema leidis noore toatüdrukku Jeanette D., kes talle meeldis ja keda ta arvas kasutada võivat vastavalt H. sihtidele. Sp. seletas D.-le, et temal olevat Londonis maniküüräri, kus käivat palju noori meesterahvaid, kes ennast soovivad masserida lasta. Sp. küsimusele, kas D. oleks nõus sarnast teenistust vastu võtma, vastas D. jaatavalt ja oli nõus otsekohe sõitma Londoni. H. oli Sp.-le juba varem seletanud, et naisterahvas, kes on nõus Londoni sõitma noorte meeste masseerimiseks, lõpuks kindlasti ka nõus on Lõuna-Ameerikasse sõitma. Reisisihi muutmise kavatsesi D.-le öelda laeval.

Mõni päev hiljem läks Sp. uuesti vahetalituskontorij, sest tema oli D.-lt teada saanud, et viimase sõbranna, toatüdruk Marie Z., oleks nõus samuti Londoni sõitma. Kontoriomanikul, kes muidugi teada sai kokkuleppesest Sp. ja D. vahel, tõusis vahepeal kahtlus, kas ei ole tegemist mõnesuguse seadusvastase tali-

tusega. Ta hoiatas Z.-i ja kõneles Sp.-est kui Londoni naistega kauplejast. Vaatamata sellele ja kõiksugustele hoiatustele avaldas Z. ka Sp. vastu nõusolekut sõita Londoni, et seal astuda teenistusse, kusjuures temale lubati muretseda „kerget kodust tööd“. Kui asi kord kohtulikule arutamisele tuli, küsiti Z.-ilt, mispärast tema siiski andis oma nõusoleku Londoni sõitmiseks, sest teda oli küllalt hoiatatud. Z. vastas — vaatamata sellele, et hoiatuse saamise ja nõusoleku andmise vahel oli kõigest paar tundi — tema olevat unustanud vahepeal hoiatuse. Vahetalituskontori omanik läks igatahes politseisse ja teatas seal oma kahtlustest. Silmapilgul, kui Hahnen ja Sp. ilmusid raudteejaama, et ühes D. ja Z.-ga ära sõita, ilmusid jaama politseiametnikud ja areteerisid H. ja Sp. Kohus mõistis Sp. 1½ aastaks ja Hahneni 5 aastaks sunnitööle.

Hahneni lugu on käsitatud ajakirjanduses õige palju, eriti heaks agitatsiooni materialiks on terve see asi aga osutunud kõiksugustele naistega kauplemise vastu võitlemise seltsidele. Peaaegu kõigist artiklist, üleskutseist jne. paistab, nagu oleks tegemist olnud väga korralikkude tütarlastega, keda taheti meelitada ei tea missuguste salakavalate abinõudega välismaale, et neid seal müüa lõbumajadesse. Harilikult jäeti aga välja see, mis kuidagi ei vastanud agitatsiooni mõtetele ja sihtidele: lasti paista, et kõik need naisterahvad oleksid kindlasti ennemini läinud surma kui lõbumajja. Kuidas aga on nüüd tõelikult lood? Osa naisterahvastest-tunnistajatest tähendas kohtu ees, et nad said aru, milles seisab asi: need on need naised, kes välismaale sõita ei tahtnud; osa naistest seletas, et neil pole aimugi olnud, kes on Hahnen ja missugused kavatsused temal tegelikult olid: need on need naised, kes avaldasid nõusolekut reisimiseks. Kas see nähtus on ainult imelik juhus, või kas ei ole asi nii, et arusaamine ja mitte reisida soovimine ning mitteamusaamine ja reisida soovimine olid väga tihedas ühenduses üksteisega? Kas võib tõsiselt uskuda, et naiskelner, kes töötas väga kahtlases kõrtsis, ei teadnud, milles seisab asi, kui temale seletati, et ta Lõuna-Ameerikas võib palju raha teenida ja et tema seal saab koha perenaise abilisena? Mis võib arvata naisterahva kohta, kes

otsekohe on nõus sõitma temale täitsa võõrasse riiki, võõrastesse oludesse, et seal „masseerida noorimehi“? Kas naisterahvas ise ei soovinud sellega astuda esimest sammu protstitutsiooni teel? Kas võib uskuda naisterahva seletustesse, keda on kindlasti hoiatatud Londoni sõitmast, kes aga selleks varsti peale selle annab oma nõusoleku ja kes siis hiljem põhjendab oma teguviisi kohtu ees seega, et ta olevat unustanud hoiatuse? Kas lõpuks võib uskuda, et naisterahvas meelitati kõiksuguste valesetuste abil lõbumajja, kui seesama naisterahvas kirjutab mehele, kes teda salakavalal kombel viis avalikku majja, lõbusa ja kiitva kirja?

Dr. Kopp tõendab edasi, et sugugi paremad pole lood teiste protsessidega ja eriti tunnistajatega teistes protsessides. Tunnistajad püüavad küll seletada, et neil pole aimugi olnud, milles asi seisab ja milleks neid taheti viia välismaale, kuid need seletused väärivad sama vähe usaldust kui Hahneni protsessi tunnistajate seletused. Ühel puhul on „ohvrid“ selle läbi pääsenud raskest saatusest. et politsei neid õigel ajal toimetas trellide taha. Keegi meesterahvas, kes jällegi otsis naisterahvaid välismaade lõbumajadesse, leidis kaks naist, kes olid nõus välismaale sõitma. Pärast asja otsustamist mindi koos pummeldama, kusjuures mõlemad naised astusid mehega sugulisse ühendusse. Pärast pummeldamise lõpu hulguti veel tänavaid mööda ja see hulkumine joobnud olekus andiski politseile põhjuse kõiki kolme kinni võtta. Ühenduses sellega tuli siis terve lugu avalikuks. Ühel teisel puhul mõisteti keegi meesterahvas kinni tunnistaja-naiskelneri seletuste alusel. Naine oli kelneriks ühes kurjategijate lokaalis. Temale tegi keegi mees ettepaneku sõita välismaale, kusjuures ta ütles: „kui sa tahad, siis viin ma sind ühte majja, kus tüdrukud teenivad palju raha ja kus sa briljante ning teemante saad.“ Kohtu ees tõendas naisterahvas, et temal ei olewat aimugi olnud, et teda olevat tahetud viia lõbumajja! Umbes samalaadilised on ka teised protsessid.

Võib vist küll täie õigusega öelda, et kõigist niisugustest protsessidest poleks tulnud midagi välja, kui tunnistajatel oleks õigus nendele küsimustele mitte vastata, mis riivata võivad tunnistaja au.

On ikkagi palju, et küsimustega sunnitakse naisterahvaid ütleva: jah, mina olen tõesti avalik naisterahvas ja tahan või tahtsin minna avalikku maja. Siis tuleks veel tähelepanu pöörata sellele, et kohtunikud tähendatud protsessides jäi kindlasti silmapaari vahele üks tähtis asjaolu. Avalikkude naiste, suteneeride ja teiste sarnaste inimeste ringides kõneldakse omamoodi keelt. Neis ringides kõneldakse muidugi väga palju avalikkudest majadest, avalikkudest naistest jne., kuid kunagi ei nimetata neid asju õige nimega, vaid antakse kõigile mingisugune teine, ilusam nimetus. Lõbumajast, näiteks, ei kõnelda neis ringides kunagi. Kui aga omavahelisel jutuajamisel räägitakse ja kõneldakse majast, siis on kõigil teada, millest on jutt. Kui, näiteks, kõneldakse pummeldamisest, siis on kõigil samuti selge, et jutt on prostitueerumisest väljaspool avalikku maja ja mitte millestki muust.

Kui nüüd aga tarvitada mõistet „naistega kauplemine“ (mis muu seas õige pole ja valearvamistele maad võib anda) selle nähtuse kohta, et avalikud naised siirduvad ühest lõbumajast teise ja et see üleminek sünnib tihti ühest riigist teise, siis peab ütleva, et sarnane nähtus on olemas ja, nagu juba varem oli jutt, et selle ülekolimise või reisimisega on ühenduses tõesti soovimatu nähtus, nagu avalikkude naiste võlgade tasumine endises lõbumajas jne., mis kahtlemata seob lõbunaise selle asutusega, kuhu tema — olgugi vabatahtlikult — üle kolib. Küsimus seisab muidugi selles, kas see nähtus on niivõrd tähtis, et tema pärast kutsutakse kokku konverentse ja peetakse suuri kirjavahetusi. Prostitutsioon ise on pahe, mille vastu tuleb võidelda nii palju kui võimalik ja sarnaste abinõudega ja niisugusel teel, et see tooks kasu kõigile ja annaks häid tagajärgi. Üldiselt aga, kui peatuda eelpooltoodud kombe ja tõsiasi juures, et avalikud naised kolivad ühest lõbumajast teise, peab tähendama, et lõpuks on see ükskõik, kas naine prostitueerub, kas kodumaal või välismaal, seni kui prostitutsiooni pole suudetud kaotada.

Saksamaal aetakse laialdast propagandat naistega kauplemise vastu. Umbes 30 a. eest asutati eriline „rahvuslik komitee naistega kauplemise vastu võitlemiseks“. See komitee asus 1914. aas-

ta suvel sõjajalal ellpool mitmel korral mainitud dr. Koppiga, kes sel ajal avaldas juba arvamist, et naistega kauplemist sel kujul, nagu ette kujutatakse laiemates ringides, pole üldse olemas. Dr. Koppile tungiti kallale ajakirjanduses ja mujal. Et kord asja selgitada ja lõpetada, pöördus Berliini politsei-resiidium avalikult nimetatud rahvusliku komitee poole ja palus viimast esitada andmeid naistega kauplemise kohta. Vastuses ei nimetatud konkreetseid asjaolusid ega fakte, vaid katsuti üldiste lausetega ja seletustega asjast mööda hiilida. Ka teistkordne politseipresiidiumi pöördumine komitee poole ei annud tagajärgi ja siis otsustati asi anda prokuratuurile, sest muidu ei saadud kuidagi tuua selgust asjasse. Prokuröri paluti alustada uurimist tundmatu naistega kaubitseja vastu, kusjuures peatunnistajana nimetati rahvusliku komitee kirjatöömehetaja. Prokurör andis muidugi asjale käigu ja tähendatud kirjatöömehetaja ülekuulamine kujunes väga huvitavaks sündmuseks. Vanahärra, kes figureeris kirjatöömehetajana komitees, kes mitmelsajal koosolekul oli kõnelenud naistega kaubitsemisest ja kes oli suutnud oma süütavate kõnedega liigutada kuulajaid pisarateni, kes oli suure raamatu autoriks, milles käsitatakse naistega kaubitsemist ja mis omal ajal sünnitas suurt sensatsiooni, kes oli oma eeskujuliku ja kasuliku töö eest üldsuse kasuks saanud kõrge ordumärgi — see mees pidi kohtuniku ees tunnustama, et tema ei saa oma praktikast nimetada ühtegi naistega kauplemise juhtumist. Teda peeti Saksamaal esimeseks autoriteediks kõnesoleval alal ning kohtuniku juures selgus, et mehe teadmised põhjenesid kõik ajalehtede teadetele. Kui erusse läinud ohvitseril oli mehel palju aega ja ta kasutas seda aega väljalõigete tegemiseks ajalehtedest, kus oli jutt naistega kauplemisest. Nii pea kui sõda algas, lõpetas komitee oma tegevuse vaatamata sellele, et komitee enese tõenduste järgi olevat naistega kaubitsemine olemas ka sisemaal ja et see ei käivat ainult välismaade kohta. Peale selle — kui arvesse võtta ainult välisriike — jäi hulk riike üle, kes jäid sõjapäevil erapooletuks. Ei saa uskuda, et needsamad naistega kauplemised, keda alati kirjeldati ja kirjeldatakse äärmiselt osavate, kavalate ja rikaste meestena, kellel igalpool tänu suurtele nende käsutada olevatele sum-

madele on sidemed, ei suutnud sõjapäevil liikuda üle piiri mõnda erapooletusse riiki — näiteks Saksamaalt Hollandisse. Asja põhjuseks oli hoopis teistsugune asjaolu. Komitee suri sõjapäevil välja seepärast, et ajalehed ei toetanud enam kõmulisi teateid naistega kauplemise kohta. Neid teateid ei toodud sel lihtsal põhjusel, et aeg oli sarnane, et polnud vaja enam välja mõelda suursündmusi ja kõmuteateid — elu ise valmistab iga päev küllalt kõmu ja uudisi. Võis aga juba eeldada, et komitee

igaveseks ajaks oma tegevust ei lõpetanud. Nii ta ka oli. Niipea kui sõjaajad olid möödunud ja seljataga olid rasked majanduslikud aastad, inflatsioon jne., sündis komitee uuesti. Ka praegu on rahvusliku komitee ülesandeks Saksamaal võidelda naistega kauplemise vastu, kuid praegune komitee siht ja arusaamine naistega kauplemisest on juba sootuks teine; sellel arusaamisel pole enam midagi ühist sellega, mis harilikult mõistetakse naistega kaubitsemise all. R.

Miks sport ei leia politseis küllaldast poolehoidu?

A. Brenner.

Üheks põhjuseks on see, et meil politseis teenivaist ametnikest moodustub suur protsent vanu ametnikke, vanad — teenistuses kui ka aastas. Need on mehed, kellel rohkem kui pool eluiga seljataga, kelle teenistusest vaba aeg kuulub täiesti puhkamiseks; mõistagi puudub neil huvi spordi vastu. Noor, täis elutuld ja energiat teenija, sattudes õhkkonda, kus valitseb loodus, loobub pikapeale ka sportlisest tegevusest, ja nii kantakse see pahe edasi.

Mõni aasta tagasi korraldati lühiajalised spordinstruktorite kursused, kuhu saadeti igast spordiringist mehi, kes kursuse lõpul spordi juhtimise ja õpetamise endi kätte võtsid. Aastad on möödunud, nii mõnedki neist meestest on juba lahkunud politseiperest või paigutatud teisale, ning seltsid on jäänud ilma instruktorist, mehest, kes kohal oli õhutamiseks teistele. Oleks soovitatav, et korraldatakse jällegi samasugused kursused, kuhu siis võiksid spordiringid oma esindajaid saata. See tooks parandust ja uut elu meie praegusse vaiksesse sporditegevusse, sel teel ehk suudetakse õhutada ka neid noori,

kes asja praegu ükskõiksetena võtavad. Ükskõiksetelt võtavad nad seda seepärast, et puudub juht, kes suudaks ja mõistaks teha sporti lõbusaks ja kasulikuks.

On püütud seega sporti levitada, et on tehtud see sunduslikuks. Kuid, nagu kogemused on näidanud, ei taotle see tee soovitud eesmärki, sest juba mõiste „sunniivis“ mõjub halvasti sportimise juures, kus tähtis meeste hea tahe. Mehed tulid harjutustele enamasti vastu tahtmist ja ei teinud midagi ehk suure sundimisega, nad kogunesid ainult selleks, et käsku täita; saadi mulje, et tahetakse lihtsalt vintsutada, ja nii mõnedki ebameeldivad sõnad lasti lendu.

Antagu võimalusi noortele harjutada, kes asjast on huvitatud, neile võimaldades seda ka siis, kui ei jatku aega selleks vabal ajal (millega postikordnikud ei või liialdada). Kuigi mees on vabastatud paar tundi postiteenistusest, ei kannata korrapidamine küll kuigi palju selle all. Meie aga jõuame suure sammu edasi spordi alal, sest sageli on isikud pidanud loobuma sportimisest just aja puudusel.

Ametlik osa.

Käsu kirjaga 12. aprillist s. a. nr. 30 kohtu- ja siseministeeriumile

on vabastatud 1. jaoskonna politseikomissar Narvas August Grigordoi teenistushuvides ametist riigiteenistuse seaduse (R. T. nr. 149 — 1924) § 40. põhjal, arvates 1. maist s. a.

2. jaoskonna politseikomissar Narvas

August Mers on kinnitatud teenistushuvides 1. jaoskonna politseikomissariks Narvas, arvates 1. maist s. a.

Petseri jaoskonna politseiabikomissar Karl Türk on kinnitatud teenistushuvides 2. jaoskonna politseikomissariks Narvas, arvates 1. maist s. a.

Petseri linna 1. rajooni konstaabel

Hugo Täht on kinnitatud teenistushuvides Petseri jaoskonna politsei-abikomissariks, arvates 1. maist s. a.

Käsupkirjaga 15. aprillist s. a. nr. 31 kohtu- ja siseministeeriumile

on määratud allpooltähendatud politsei-ametnikkudele kauaaegse ja hoolsa teenistuse eest rahalist autasu järgmiselt: Mustvee jaoskonna politseikomissarile Tartumaal Isak Anslang'ile 25-aastase teenistuse eest Kr. 150.— ja kriminaalpolitsei vanem-assistendile Haapsalus Otto Eiland'ile 10-aastase teenistuse eest Kr. 130.—

Käsupkiri 16. aprillist s. a. nr. 32 kohtu- ja siseministeeriumile.

Käsen-ministeeriumi kesk- ja alluvaid asutusi korraldada käesoleval eelarveaastal oma majapidamisi nii, et eelarvega lubatud krediitidest jatkuks terveks aastaks; lisaelarvekorras raha juure nõuda ei saa.

Kohtu- ja siseminister **T. Kalbus.**

Politseidirektori käsupkirjaga 15. aprillist s. a. nr. 1

on määratud end. rekvireerimise ja sõjakahjude hindamise peakomisjoni sekretär Aleksander Vende konstaabliks Tallinna-Harju prefektuuri koosseisu, arvates 1-st aprillist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri konstaabel Juhan Paide on vabastatud ametist, kui

tervislistel põhjustel töövõimetu, arvates 14. aprillist s. a.

Tõnis Ausmann on määratud konstaabli kohustetäitjaks Viljandi-Pärnu abiprefektuuri koosseisu, arvates 15. apr. s.a.

Politsei peavalitsuse poolt on antud load:

laskeriistade parandamiseks: 1) Kanditus Abeli p. Pikhofile Narvas, 8. Netebergi tän. nr. 13, maksvusega 14. aprillini 1930. a., 2) August Jaani p. Tammanile — Pärnus, Riia tän. nr. 29, maksvusega 13. aprillini 1930. a., ja 3) Tõnis Tõnise p. Tõnissonile, Nuia alevikus, maksvusega 24. märtsini 1930. a. **Laskeriistade ja laske-moonaga kauplemiseks:** 1) Aleksander Passupile Tallinnas, V. Karja nr. 3, maksvusega 12. aprillini 1930. a., 2) Otto Kaarli p. Anslangile Laius-Tähkvere vallas, Sadala külas, maksvusega 13. aprillini 1930. a., 3) Oskar Mardi p. Rungele — Eidaperes, maksvusega 5. aprillini 1930. a., ja 4) Gottlieb Juhani p. Limbergile — Rakveres, Tallinna tän. 22, maksvusega 13. märtsini 1930. a., 5) August Mardi p. Reierile — Viljandis, Lossi tän. nr. 23, maksvusega 31. märtsini 1930. a. ja 6) Roman Schvallbachile — Kuresaares, Kauba tän. nr. 7, maksvusega 21. märtsini 1930. a.

Politseidirektori määrustega on tühistatud: Kiiu vallas elutseva Rudolf Priidiku p. Reppau ja Viljandi maakonnas elutseva Hans Hansu p. Lilienthali laskeriista load jahipüüsi hoidmise ja kandmise osas.

Küsimusi ja kostmisi.

V. P. Küsimus. Kuidas peab kordnik väljaspool vahiteenistuse järjekorda distsiplinaarselt karistatud vahiteenistuse toimkondasid kandma?

Vastus: Ripub täielikult ära distsiplinaarkaristuse täidesaatvast ülemusest.

H. V. Küsimus. Rahukohtunikkude otsustega arestiga mitte üle 7 päeva ka-

ristatud kohalikke elanikke tuleb paigutada aresti ärakandmiseks kohalikkude vallamajja. Kui aga sama rahukohtuniku otsus on arutatud läbi ja kinnitatud apellatsioonikorras rahukogu II. astme kohustus, kuhu tuleb siis paigutada süüdlane aresti ärakandmiseks?

Vastus: Vallamajja.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**

Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- Valk, Johannes Mihkli poeg, välja antud Peetri vallavalitsusest 1925 a. nr. 664. (729)
- Mets, Anna Jüri tütar, välja antud Jõhvi vallavalitsusest 1. 12. 19 a. nr. 40. (628)
- Pool, Karl Jaani poeg, välja antud Kuigatsi vallavalitsusest 22. 4. 27 a. nr. 244. (1652)
- Goldmann, Johannes Jaani poeg, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 21. 12. 25 a. nr. 2719. (1653)
- Žukov, Aleksander Artemi poeg, välja antud Skarjatina vallavalitsusest 21. 9. 1921 a. nr. 1121. (2558)
- Smirnov, Peeter Prokofi poeg, välja antud Skarjatina vallavalitsusest 25. 10. 28 aastal nr. 1544. (2559)
- Elehin, Peeter Leonti poeg, välja antud Skarjatina vallavalitsusest 7. 3. 21 a. nr. 761. (2560)
- Saar, Artur Liisa poeg, välja antud Tallinna linna politsei 4. jaoskonna ülemalt 4. 7. 24 a. nr. 1130. (4176)
- Öismann, Martin Hansu poeg, välja antud Riisepere vallavalitsusest 16. 12. 19 aastal nr. 684. (4177)
- Mangusson, Johannes Mardi poeg, välja antud Pärnu maakonna politsei linna jaoskonna ülemalt 15. 7. 21 aastal nr. 13633. (4178)
- Harjakas, Marie Mihkli tütar, välja antud Pärnu maakonna politsei linna jaoskonna ülemalt 5. 7. 23 a. nr. 1412. (4179)
- Tahv, Emilie Karli tütar, välja antud Pärnu maakonna politsei linna jaoskonna ülemalt 17. 2. 25 a. nr. 286. (4180)
- Blumenfeldt, Nikolai Hendriku poeg, välja antud Rääma vallavalitsusest 29. 12. 1919 a. nr. 517. (4181)
- Lilienblatt, Paul Hansu poeg, välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 21. 4. 25 a. nr. 100. (4184)
- Jakson, Aleksander Jüri poeg, välja antud Pärnu linna politseikomissarilt 25. 1. 1927 a. nr. 2276. (4186)
- Jakobson, Reinhold Aleksandri poeg, välja antud Tartu 1. jaoskonna politseikomissarilt 1. 11. 26 a. nr. 1303. (10629)
- Hansen, Aksel Rudolfi poeg, välja antud Märjamaa vallavalitsusest 9. 7. 27 a. nr. 361. (4187)
- Karlsbach, Georg Aleksandri poeg, välja antud Pärnu linna politsei ülemalt 2. 12. 19 a. nr. 2031. (4189)
- Jürgenson, Helene Johannese tütar, välja antud Säreve vallavalitsusest 27. 7. 26 a. nr. 133. (8837)
- Usar, Johan Hansu poeg, välja antud Alliku vallavalitsusest 7. 1. 20 a. nr. 75. (8838)
- Lepp, Hans, välja antud Põltsamaa alevivalitsusest 22. 9. 23 a. nr. 118. (8839)
- Lusmann, Teodor Jüri poeg, välja antud Koigi vallavalitsusest 6. 6. 25 a. nr. 78. (8840)
- Männik, Lilly Hansu tütar, välja antud Alliku vallavalitsusest 30. 3. 26 a. nr. 35. (8841)
- Maurer, Maria Juhani tütar, välja antud Kärü vallavalitsusest 17. 6. 20 a. nr. 702. (8842)
- Kree, Jakob Jaani poeg, välja antud Kärü vallavalitsusest 30. 11. 23 a. nr. 122. (8843)
- Sepp, Vladimir Andrei poeg, välja antud Abroka vallavalitsusest 3. 9. 26 a. nr. 545. (8844)
- Kõnnusaar, Vassili Jaani poeg, välja antud Säreve vallavalitsusest 20. 12. 1919 a. nr. 789. (8845)
- Jürgenson, Karl Karli poeg, välja antud Kärü vallavalitsusest 11. 9. 25 a. nr. 353. (8846)
- Idla, Vilhelmine Jüri tütar, välja antud Alliku vallavalitsusest 29. 1. 25 aastal nr. 15. (8847)
- Hermann, Hans Hansu poeg, välja antud Säreve vallavalitsusest 16. 12. 19 a. nr. 556. (8848)
- Buntkant, Ernst, välja antud Kärü vallavalitsusest 30. 12. 19 a. nr. 260. (8849)
- Roos, Aleksander, välja antud Alliku vallavalitsusest 17. 5. 21 a. nr. 712. (8850)
- Männik, Leena Reinu tütar, välja antud Türi alevivalitsusest 19. 9. 22 a. nr. 1089. (8851)
- Blumenfeldt, Ferdinand Johannese poeg, välja antud Tartu 3. jaoskonna politseikomissarilt 17. 8. 27 a. nr. 547. (10630)

- Ole, Ella Johani tütar, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 1. 3. 1919 a. nr. 4964. (10623)
- Michelson, Peeter Mardi poeg, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 25. 11. 19 a. nr. 1041. (10624)
- Jõgeva, Amanda Mihkli tütar, välja antud Tartu 3. jaoskonna politseikomissariilt 5. 12. 28 a. nr. 988. (10625)
- Beckmann, Arved Jaani poeg, välja antud Tartu 3. jaoskonna politseikomissariilt 16. 2. 27 a. nr. 2716. (10626)
- Lensmann, Paul Jaani poeg, välja antud Ambla vallavalitsusest 12. 3. 27 a. nr. 1307. (10627)
- Ingel, Hilde-Rosalie Karli tütar, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 6. 12. 24 a. nr. 931. (10628)
- Kärner, Emilie, välja antud Vastseliina vallavalitsusest 20. 9. 27 a. nr. 120. (12996)
- Tarik, Richard, välja antud Maidla vallavalitsusest 15. 10. 20 a. nr. 659. (12998)
- Frei, Albert, välja antud Narva 2. jaoskonna politseikomissariilt 18. 11. 27 a. nr. 738. (12999)
- Piilbaum, Leena, välja antud Narva linna politseiülemalt 1921 a. nr. 31451. (13000)
- Välba, Elfriede, välja antud Narva linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 6. 10. 25 a. nr. 493. (21501)
- Lull, August, välja antud Kohtla vallavalitsusest 3. 12. 19 a. nr. 151. (21502)
- Družinin, Veera, välja antud Narva linna politseiülemalt 21. 12. 19 a. nr. 18193. (21503)
- Pristol, Rosalie, välja antud Narva linna politseiülemalt 12. 6. 22 a. nr. 3148. (21504)
- Raud, Truuta, välja antud Narva linna politseiülemalt 4. 12. 19 a. nr. 3026. (21505)
- Tomingas, Liisa, välja antud Kaiu vallavalitsusest 29. 12. 28 a. nr. 65. (13588)
- Randorf, Matt, välja antud Rapla vallavalitsusest 4. 3. 20 a. nr. 1125. (13589)
- Tamborg, Anna, välja antud Lelle vallavalitsusest 18. 11. 21 a. nr. 88. (13590)
- Sulakatko, Linda, välja antud Rapla vallavalitsusest 26. 3. 25 a. nr. 850. (13591)
- Pauls, Ado, välja antud Kaiu vallavalitsusest 13. 12. 19 a. nr. 474. (13592)
- Fiaur, Anton, välja antud Rapla vallavalitsusest 20. 12. 21 a. nr. 2964. (13593)
- Sommer, Johan, välja antud Rapla vallavalitsusest 22. 1. 25 a. nr. 687. (13594)
- Essau, Aleksander, välja antud Kohila vallavalitsusest 13. 12. 20 a. nr. 2109. (13596)
- Kannel, Ann, välja antud Kurna vallavalitsusest 10. 2. 20 a. nr. 501. (13597)
- Poobus, Andres, välja antud Torgu vallavalitsusest 8. 4. 27 a. nr. 1117. (13598)
- Silberg, Eduard, välja antud Tallinna linna pol. 1. jaoskonna ülemalt 9. 7. 23 a. nr. 1253. (13599)
- Veidemann, Mihkel, välja antud Inglise vallavalitsusest 5. 1. 26 a. nr. 1. (13600)
- Valdmann, Eduard, välja antud Haimre vallavalitsusest 27. 4. 28 a. nr. 29. (13603)
- Preitoff, Johannes, välja antud Juuru vallavalitsusest 20. 12. 19 a. nr. 452. (13606)
- Must, Arthur, välja antud Juuru vallavalitsusest 20. 1. 21 a. nr. 1490. (13607)
- Bach, Karl, välja antud Juuru vallavalitsusest 5. 3. 27 a. nr. 43. (13608)
- Rosenberg, Mart, välja antud Juuru vallavalitsusest 28. 4. 20 a. nr. 1321. (13609)
- Kortmann, Marie-Johanna, välja antud Tallinna linna politsei 4. jaoskonna ülemalt 5. 1. 20 a. nr. 5376. (13610)
- Pinde, Johannes, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 6. 8. 25 a. nr. 762. (13611)
- Vilibert, Hans, välja antud Kehtna vallavalitsusest 10. 2. 20 a. nr. 117. (13612)
- Kroon, Olga, välja antud Triigi vallavalitsusest 31. 8. 20 a. nr. 1262. (13613)
- Tamborg, Gustav, välja antud Kehtna vallavalitsusest 15. 1. 26 a. nr. 5. (13618)
- Penter, Jüri, välja antud Kohila vallavalitsusest 26. 2. 20 a. nr. 1499. (13619)
- Rütberg, Jüri, välja antud Kuimetsa vallavalitsusest 20. 12. 19 a. nr. 229. (13620)

- Rekkaro, Martin, välja antud Raiküla vallavalitsusest 23. 12. 19 a. nr. 131. (13621)
- Neari, Loviisa, välja antud Kabala vallavalitsusest 31. 12. 19 a. nr. 250. (13622)
- Minnika, Johannes, välja antud Raiküla vallavalitsusest 20. 1. 20 a. nr. 40. (13623)
- Rümpfer, Jaan, välja antud Järvakandi vallavalitsusest 20. 12. 19 a. nr. 184. (13625)
- Lichfeldt, Eliise, välja antud Ingliste vallavalitsusest 1. 2. 22 a. nr. 4. (13626)
- Pärt, Kata Jüri tütar, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 16. 1. 20 a. nr. 454. (15701)
- Tõnisson, Jakob Jüri poeg, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 14. 10. 20 aastal nr. 839. (15703)
- Adamburg, Jaan Karli poeg, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 29. 4. 1920 a. nr. 1000. (15704)
- Heidemann, Villem Tõnise poeg, välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 21. 1. 21 a. nr. 1297. (15705)
- Engelbrecht, Linda Antoni tütar, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 6. 5. 26 a. nr. 46/286362. (15706)
- Adamsen, Juhani poeg, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 26. 2. 1921 a. nr. 943. (15707)
- Sihver, Juuli Jüri tütar, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 17. 1. 20 a. nr. 562. (15708)
- Esko, Johan Hansu poeg, välja antud Uue-Vändra vallavalitsusest 15. 1. 20 a. nr. 249. (15709)
- Pukk, Roman Romani poeg, välja antud Paide linna politsei ülemalt 1919. a. (15902)
- Kitsing, Jaan Jaani p., välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 17. 12. 19 a. nr. 275. (15904)
- Hendrikson, Johannes Jüri poeg, välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 5. 6. 20 a. nr. 1048. (15905)
- Adamsen, Hendrik Hansu p., välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 10. 11. 20 a. nr. 843. (15906)
- Oks, Johan Jaani poeg, välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 11. 2. 20 a. nr. 1350. (15907)
- Saal, Elsa Jaagu tütar, välja antud Paide linna politseiülemalt 20. 4. 20 a. nr. 1952. (15908)
- Jürgenstein (Leibur), Liina Voldemari tütar, välja antud Vana-Vändra vallavalitsusest 29. 12. 19 a. nr. 449. (15901)
- Raist, Olga Karli tütar, välja antud Uulu vallavalitsusest 5. 12. 24 a. nr. 63. (16404)
- Viir, Kristjan Jaani poeg, välja antud Uulu vallavalitsusest 28. 2. 22 a. nr. 95. (16405)
- Pikk, August, välja antud Tammiste vallavalitsusest. (17301)
- Peterson, Ella Villemi tütar, välja antud Järve vallavalitsusest 22. 3. 21 a. nr. 1346. (17304)
- Erlagen, Aleksander Aleksandri poeg, välja antud Taali vallavalitsusest 3. 6. 24 a. nr. 68. (17305)
- Mitt, Juuli Lausi tütar, välja antud Tammiste vallavalitsusest 27. 12. 19 a. nr. 1395 (153). (17306)
- Blumfeldt, Jaan Jakobi poeg, välja antud Tammiste vallavalitsusest 24. 12. 19 a. nr. 52. (17307)
- Lants, Andres, välja antud Seliste vallavalitsusest 20. 5. 22 a. nr. 1237. (17502)
- Vinter, Ann, välja antud Hallinga vallavalitsusest nr. 345. (17605)
- Kolk, Ingel Madise tütar, välja antud Muhu-Suure vallavalitsusest 13. 1. 20 a. nr. 260. (18151)
- Sannik, Oskar Karli poeg, välja antud Kogula vallavalitsusest 21. 4. 22 a. nr. 20. (18152)
- Sannik, Mihkel Karli poeg, välja antud Kogula vallavalitsusest 27. 3. 22 a. nr. 16. (18153)
- Peege, Feodor Maksimi poeg, välja antud Uuemõisa vallavalitsusest 12. 2. 27 a. nr. 234. (18154)
- Mägi, Anton Ivani poeg, välja antud Laimjala vallavalitsusest 28. 9. 20 a. nr. 552. (18155)
- Maripuu, Ado Mihkli poeg, välja antud Kogula vallavalitsusest 17. 9. 20 a. nr. 823. (18156)
- Lesk Ado Jaagu poeg, välja antud Kogula vallavalitsusest 2. 11. 20 a. nr. 1113. (18157)
- Noot, Vassili Timofei poeg, välja antud Muhu-Suure vallavalitsusest 15. 10. 20 a. nr. 802. (18159)
- Raudsepp, Konstantin Hansu poeg, välja antud Nõmme jaoskonna politseikomisarilt 20. 1. 27 a. nr. 1068. (18289)

- Tustit, Akilina Vassili tütar, välja antud Hellama vallavalitsusest 6. 5. 25 a. nr. 290. (18160)
- Roos, Aleksander Tooma poeg, välja antud Kuresaare linna politsei jaoskonna ülemalt 29. 11. 19 a. nr. 670. (18280)
- Lukin, Helene Hansu tütar, välja antud Nõmme politsei jaoskonna ülemalt 5. 4. 22 a. nr. 3033. (18281)
- Hammann, Efrosina Karli tütar, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 8. 12. 19 a. nr. 2405. (18282)
- Aulik, Jaan Otto poeg, välja antud Nõmme politsei jaoskonna ülemalt 29. 10. 19 a. nr. 738. (18283)
- Mäng, Arnold Karli poeg, välja antud Keila vallavalitsusest 19. 10. 23 a. nr. 286. (18285)
- Russanov, Veera Nikolai tütar, välja antud Nõmme jaoskonna politseikomissariilt 1. 8. 27 a. nr. 295. (18288)
- Pless, Johannes Mari poeg, välja antud Pärnu linna politsei ülemalt 26. 1. 23 a. nr. 475. (18290)
- Jakobson, Marie Jaani tütar, välja antud Häädemeeste vallavalitsusest 4. 4. 21 a. nr. 504. (18291)
- Tantaa, Susanna-Elisabeth, välja antud Tallinna linna politsei ülemalt 30. 1. 20 a. nr. 1485. (18293)
- Udrich, Lucie Adami tütar, välja antud Rakvere linna politsei ülemalt 28. 10. 22 a. nr. 124. (18294)
- Tamm, Nikolai Tõnu poeg, välja antud Uue-Võidu vallavalitsusest 28. 1. 27 a. nr. 288. (18652)
- Kuningas, Johannes Tõnise poeg, välja antud Varbola vallavalitsusest 2. 1. 22 a. nr. 41. (18653)
- Tammison, Adolf Jüri poeg, välja antud Keila vallavalitsusest 16. 12. 19 a. nr. 151. (18654)
- Jaannerk, Ida Juhani tütar, välja antud Kloostri vallavalitsusest 17. 11. 20 a. nr. 1503. (18655)
- Laur, Madis Jüri poeg, välja antud Kloostri vallavalitsusest 21. 1. 25 a. nr. 546. (18656)
- Leitlof, Evald Villemi poeg, välja antud Keila vallavalitsusest, 11. 11. 27 a. nr. 207. (18657)
- Simson, Jaan Jaani poeg, välja antud Laitse vallavalitsusest 21. 3. 27 a. nr. 9. (18658)
- Liim, Eliise Villemi tütar, välja antud Paasvere vallavalitsusest 11. 12. 19 a. nr. 282. (18661)
- Pundrik, Valter Juhani poeg, välja antud Keila vallavalitsusest 18. 6. 20 a. nr. 1799. (18662)
- Olt, Hans, välja antud Keila vallavalitsusest 13. 5. 24 a. nr. 440. (18663)
- Kraut, Kustas Juhani poeg, välja antud Riisipere vallavalitsusest 22. 12. 24 a. nr. 218. (18664)
- Kraut, Jaan Jüri poeg, välja antud Riisipere vallavalitsusest 8. 1. 20 a. nr. 3. (18665)
- Villa, Miina Karli tütar, välja antud Kavastu vallavalitsusest 27. 4. 22 a. nr. 1533. (19770)
- Valmsin, Adele Anna tütar, välja antud Tallinna 3. jaoskonna politseikomissariilt 19. 4. 26 a. nr. 548. (19772)
- Pahlberg, Maria Tõnise tütar, välja antud Tallinna linna politsei 6. jaoskonna ülemalt 20. 1. 20 a. nr. 5665. (19773)
- Preis, Eduard Juhani poeg, välja antud Tallinna linna politsei 6. jaoskonna ülemalt 21. 5. 24 a. nr. 1582. (19774)
- Koel, Olga Vassili tütar, välja antud Leisi vallavalitsusest 26. 4. 28 a. nr. 23. (19776)
- Napp, Paul Jaani poeg, välja antud Tartu linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 26. 1. 25 a. nr. 4198. (19960)
- Lepajev, Afanasi Ivani poeg, välja antud Kastre-Võnnu vallavalitsusest 27. 2. 21 a. nr. 1559. (19961)
- Truus, Ida Jaani tütar, välja antud Laeva vallavalitsusest 12. 12. 19 a. nr. 43. (19962)
- Jägi, Elmar Martini poeg, välja antud Tartu linna 2. jaoskonna politseikomissariilt 26. 11. 27 a. nr. 1715. (19963)
- Grossberg, Voldemar Johani poeg, välja antud Tartu linna 2. jaoskonna politseikomissariilt 24. 3. 27 a. nr. 8948. (19964)
- Puha, Arnold Liina poeg, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 30. 6. 22 a. nr. 2647. (19965)
- Vahter, Leo Aleksandri poeg, välja antud Tartu linna 1. jaoskonna politseikomissariilt 6. 9. 26 a. nr. 1089. (19966)
- Oinas, Julius Karli poeg, välja antud Tartu linna 2. jaoskonna politseikomissariilt 23. 8. 26 a. nr. 7307. (19967)
- Sutt, Elena Samueli tütar, välja antud Raudteepolitsei 4. jaoskonna ülemalt 11. 3. 20 a. nr. 8087. (19968)
- Peetso, Selma Aleksandri tütar, välja antud Kokora vallavalitsusest 16. 3. 26 a. nr. 187. (19969)

- L o h u a r u, Johannes Mihkli poeg, välja antud Laeva vallavalitsusest 21. 8. 23 a. nr. 72. (19970)
- B e r e s i n, Ivan Semjoni poeg, välja antud Mustvee vallavalitsusest 30. 10. 20 a. nr. 1296. (19971)
- B a b i n a, Evdokija Ilja tütar, välja antud Peipsiäärese vallavalitsusest 15. 3. 26 a. nr. 38. (19972)
- P o o p u, Reedik, välja antud Kurna vallavalitsusest 31. 1. 28 a. nr. 26. (20483)
- M ä n d, Karl, välja antud Harku vallavalitsusest 1926. a. (20484)
- U s n i k, Johannes, välja antud Taebla vallavalitsusest. (20485)
- U s m a n, Liine, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 17. 12. 19. a. nr. 4036. (20486)
- G u t m a n, August, välja antud Keila vallavalitsusest 20. 1. 28 a. nr. 11. (20487)
- R u u b e n, Johannes, välja antud Peetri vallavalitsusest 1. 6. 23 a. nr. 110. (20488)
- M ä t t i k, Jaan, välja antud Pärnu linna politsei ülemalt 24. 4. 19 a. nr. 10542. (20489)
- R u n g e, Anton, välja antud Kurna vallavalitsusest 30. 1. 25 a. nr. 317. (20490)
- R o o s b e r g, Evald, välja antud Kurna vallavalitsusest 14. 1. 21 a. nr. 886. (20491)
- P i i k m a n, Eduard, välja antud Saue vallavalitsusest 1924. a. (20492)
- K r u u s m a n, Johanna, välja antud Vigala vallavalitsusest 17. 6. 21 a. nr. 1649. (20493)
- V a l d m a n, Kurt, välja antud Tartu linna 1. jaoskonna politseikomissarilt 18. 10. 27 a. nr. 1060. (20494)
- K i v i k a n g u r, Andres, välja antud Nehatu vallavalitsusest 20. 2. 20 a. nr. 468. (20495)
- K i v i k a n g u r, Anna, välja antud Nehatu vallavalitsusest 19. 3. 20 a. nr. 832. (20496)
- P o m m e r, Liidia, välja antud Sürgavere vallavalitsusest 11. 3. 25 a. nr. 54. (20497)
- A l o j a s, Rudolf, välja antud Nehatu vallavalitsusest 10. 4. 23 a. nr. 123. (20498)
- A r a s, Jakob, välja antud Nehatu vallavalitsusest 28. 12. 26 a. nr. 163. (20499)
- A b r o, Mart, välja antud Nabala vallavalitsusest 17. 1. 28 a. nr. 10. (21909)
- A d a m i, Anton, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 2. 11. 23 a. nr. 3013. (20500)
- M e n t a k, Linda, välja antud Kunda-Malla vallavalitsusest 10. 7. 23 a. nr. 107. (21901)
- A l l i k, Voldemar, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 4. 12. 24 a. nr. 4566-a. (21902)
- A u d u m, Kristjan, välja antud Väana vallavalitsusest 23. 9. 23 a. nr. 78. (21903)
- M a a s i n g, Oskar, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 4. 6. 21 a. nr. 14081. (21904)
- A l b o, Eduard, välja antud Kihelkonna vallavalitsusest 1927. a. (21905)
- T o m s o n, Elmar, välja antud Vohnja vallavalitsusest 1923. a. (21906)
- L i l l e b r o o n, Jaan, välja antud Kõnnu vallavalitsusest 21. 2. 20 a. nr. 806. (21907)
- R e k a n d, Ella, välja antud Otepää alevivalitsusest 13. 2. 28 a. nr. 157. (21908)
- R o s e n f e l d t, August, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 6. 3. 20 a. nr. 8274. (21911)
- K õ b u, Andres, välja antud Valga maakonna politsei ülemalt 1924. a. nr. 614. (21912)
- O r a s s o n, Gustav Johani poeg, välja antud Timo vallavalitsusest 24. 3. 22 a. nr. 585. (20510)
- V o o r, Emilie Johani tütar, välja antud Aleksandri vallavalitsusest 8. 12. 19 a. nr. 213. (20511)
- P õ h i, Kusta Hendriku poeg, välja antud Aleksandri vallavalitsusest 6. 12. 19 a. nr. 118. (20512)
- K r u u d a, Rudolf Mihkli poeg, välja antud Aleksandri vallavalitsusest 26. 4. 20 a. nr. 1006. (20513)
- L i l o s s o n, Friedrich Mihkli poeg, välja antud Aleksandri vallavalitsusest 19. 4. 28 a. nr. 50. (20514)
- S i b u l, Joosep Miina poeg, välja antud Võru vallavalitsusest 28. 3. 27 a. nr. 35. (20515)
- P ä h n, Gustav Jaani poeg, välja antud Orava vallavalitsusest 9. 12. 19 a. nr. 142. (20516)
- K i k k a s, Miili Peetri tütar, välja antud 16. 12. 19 a. nr. 176. (20517)
- V a h e r, Nikolai Karli poeg, välja antud Sangaste vallavalitsusest 22. 11. 27 a. nr. 138. (20518)

T a a l, Jaan Johani poeg, välja antud Pindi vallavalitsusest 31. 12. 19 a. nr. 127. (20519)

K u k l i, Kusta Jaani poeg, välja antud Rogosi vallavalitsusest 30. 12. 20 a. nr. 302. (20520)

P u n t, Jakob Johani poeg, välja antud Rogosi vallavalitsusest 24. 11. 19 a. nr. 17. (20521)

S a k s, Marie Johani tütar, v. a. Haanja vallavalitsusest 27. 12. 20 a. nr. 166. (20522)

M o r e l, Theodor Johani poeg, välja antud Peri vallavalitsusest 13. 2. 20 a. nr. 792. (20523)

B a u e r, Jaan Villemi poeg, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 22. 12. 23 a. nr. 845. (20524)

M a r r a n, Julius Karli poeg, välja antud Aleksandri vallavalitsusest 12. 2. 20 a. nr. 697. (20525)

P r e s s, Jaan Jakobi poeg, välja antud Haanja vallavalitsusest 23. 3. 20 a. nr. 1135. (20527)

H o r n, Osvald Jakobi poeg, välja antud Loosi vallavalitsusest 17. 4. 28 a. nr. 28. (20528)

V ö r r, Elsa Mihkli tütar, välja antud Võru vallavalitsusest 27. 12. 19 a. nr. 456. (20529)

R o o p, Mihkel Karli tütar, välja antud Kõlleste vallavalitsusest 29. 2. 20 a. nr. 537. (20530)

S i l b e r g, Emil Jaani poeg, välja antud Petseri jaoskonna politseikomissariilt 27. 11. 26 a. nr. 934. (20531)

M e e m a n n, Jakob Mari poeg, välja antud Haanja vallavalitsusest 28. 12. 19 a. nr. 176. (20532)

S o k k, Friedrich Jakobi poeg, välja antud Karilatsi vallavalitsusest 6. 5. 22 a. nr. 681. (20533)

R e p m a n n, R., välja antud Lehtse vallavalitsusest 5. 2. 20 a. nr. 526. (20723)

L u s t i g, S., välja antud Inglise vallavalitsusest 8. 12. 19 a. nr. 47. (20724)

Politsei peavalitsus ostab võistluspakkumisel:

- 1) **kaks autoi,**
- 2) **ühe korviga mootorratta,**
- 3) **viis jalgratast.**

Kinnised 50-sendilise tempelmargiga varustatud pakkumised tuleb anda politsei peavalitsusele 4. maiks s.a. kella 10 hom.

Lähemaid teateid ja võistluspakkumise tingimused saab politsei peavalitsuse majandustoimkonnalt igal tööpäeval kella 10—14.

Politsei peavalitsus ostab võistluspakkumisel

6 Kirjutusmasinat.

Kinnised 50-sendilise tempelmargiga varustatud pakkumised tuleb anda sisse politsei peavalitsusele hiljemalt 29. aprilliks s.a. kella 10 hom.

Lähemaid teateid ja võistluspakkumise tingimused saab politsei peavalitsuse majandustoimkonnalt igal tööpäeval kella 10—14.

Paide jaoskonna politseikomissar annab teada, et 4. mail 1929 a. kell 10 hommikul müüakse Järva-Jaanis

enampakkumisel

Karl Puusepa päralt olev varandus, mis koosneb mitmesugusest mööblist, hinnatud 620 krooni peale, riigi rendi maksu sissenõudmiseks. Müüdavast mööblit võib näha oksjoni päeval kohal.

Pakkumine algab hinnatud summast.

Paides, 18. apr. 1929 a. nr. 03982.

Politeikomissar: **J. Tilling.**

Kohtu- ja siseministerium annab avalikul suusõnalisel

enampakkumisel

Kadrioru eelolevaks suveks

rendile:

1 platsi laua pealt karastavate jookidega kauplemiseks Lasnamäel; 2 platsi kiirpäevapildistamiseks — ühe ringtee ääres lamamisplatsil, teise Mäekalda ja spordistaadioni vahelisel maa-alal. Pakkumisi toimetatakse 23. aprillil s. a. kell 9 hommikul Kadrioru pargivalitseja juures Koidula tän. nr. 34, kust ka lähemaid teateid saab igal äripäeval kella 10—12.